

Území Ruzyně, Dolní a Horní Liboče bylo v době protektorátu obklopeno kol dokola silnými posádkami vojsk, z nichž hrozilo veliké nebezpečí celé Praze.

V Ruzyni byla na letišti Luftwaffe, v pomologickém ústavě letecké učiliště a oboje kasárna byla obsazena vojsky SS. V době povstání byly SS obsazeny i obě ruzýňské školy.

V památné oboře Hvězda proměnila letecká vojska letohrádek ve sklad zbraní a munice, pískovcové jeskyně byly použity pro skladování pancéřových pěstí, min atd.. V horní části obory mezi libockými a bělohorskými vraty byly pod stromy uschováby cisterny s pohonnými látkami pro létadla. Obora Hvězda v době odporu byla uzavřena. V horní části hlíd-kovali příslušníci letectva/ vesměs Vídeňáci/, v dolní části ~~žázy~~ byli SSmanni, kteří ke své ochraně a utajených válečných zásob vybudovali si v lese kulometná hnízda proti ruzýňským vratům a před jeskyněmi bunkr.

Na straně břevnovské byl klášter břevnovský obsazen vojsky SS, která vybudovala pod klášterní zahradou veliký arse-nál zbraní. Tato vojska byla také na větrníku k ochraně vojen-ské nemocnice ve Střešovicích.

Ve Vokovicích v místě bývalé cihelny/ t.č. v mí-stech garáží ministerstva vnitra/ byl veliký tábor RAD. V po-zadí na Jenerálce filiálka Gestapa. Divoká Šárka byla též obsa-zena vojsky SS a použita ku skladování munice ve skalách a k ochraně letiště byly umístěny na skalách protiletadlové bate-rie.

Ta samá situace byla i dne 5.V.1945 s tím rozdí-lem, že tyto posádky vyhlásily bojovou pohotovost a zaujaly bojové postavení obsazením kulometných hnízd a jiných strate-gických bodů. Do ulic Ruzyně i Liboče byly vyslány trojčlenné

hlídky SS, jež začaly obyvatele obou obcí terorizovati.

Zprávy o pádu německých armád, zprávy o povstání domácího otevřeného odboje, odstraňování německých nápisů, zastrašovací manévr vysláním tanků z ruzýňských kasáren do Prahy, volání rozhlasu o pomoc byl pokynem pro skupinu "Vladimír", by okamžitě vstoupila do aktivity.

Skupina "Vladimír" dle krycího jména pplk. tělovýchovného odboru MNO Vladimíra Wiedermanna, později Vltavského vyhlásila pohotovost a okamžitě zaujala své předem určené postavení.

Úkolem jejím bylo zabránění nebo stížení pochodu německých vojsk SS z Ruzyně do Prahy.

Skupina "Vladimír" sestávala ze dvou bojových skupin, z nichž jedna operovala v Horní Liboci a v prostoru v té době stávajících Petřín / Polní ulice, Na Rovni, a Beranovy domy/, kdežto druhá skupina vzala si za úkol nepropustiti německé vojsko z Ruzyně do Liboce a současně hájiti úsek směrem na Vokovice mezi dráhou a rybníkem. Za dráhou pak operovala skupina Dopravních podniků a skupina "Karel" z Vokovic.

V první skupině byl velitelem zál. poručík Jan Váňa, v druhé četař v záloze Václav Procházka.

V první skupině byli: Jan Váňa, Bedřich Ureš, J. Zuzka, Ing. Otakar Plischke, J. Holík, Konrád Hobza, Stanislav Vácha, Mil. Měšťan, J. Jarolím, František Krsek, Václav Berdych, Jaroslav Sůs, členové Sboru bezpečnosti Jroslav Kačírek, Jáchym Fiala, Mirek Šikola, Antonín Šika a ostatní členové policejní stanice.

V druhé skupině: Václav Procházka, Antonín Baloun, Ladislav Bílý, Jaroslav Bílý, Jaromír Buzek, J. Červený, Ferd. Dryák, Emanuel Doležal, Václav Hejdušek, Karel Křtěn, Jindřich Majer, Jan Kotápiš, Antonín Mareš, Karel Průša, Jaroslav Vondráček, František Zábranský atd..

Počátečním stavem bylo 36 mužů.

Tento stav se do 8.5.1945 zvýšil na 79 mužů.

Stanoviště velitele bylo nejdříve na policejní strážnici Libocká čp.256/6, později v hostinci " U české ko-rany" Libocká čp.268/6.

V době odchodu německých vojsk z obory Hvězda bylo velitelství v domě čp.1260/16 na Petřínách, t.j. v domě velitele celé skupiny " Vladimír".

Počáteční výzbroj byla poskrovná. Sestávala z revolverů, pistolí, loveckých pušek atd., druhá skupina kromě těchto zbraní vlastnila jeden lehký kulomet i s municí. Od-zbrojováním německých trojčlenných hlídek, z nichž některé velice ochotně se zbavovaly zbraní/ hlavně Rakušáci/, byla skupina dostatečně vyzbrojena.

Styk a spojení. Telefonické spojení bylo přes policejní stanici na Libocké ulici v čp.256/26 a v bytě velitele skupiny " Vladimír" v čp.1260 na Petřínách. Mezi velitelstvími a bojovými skupinami vlastní spojení obsta-rávaly spojky.

První pomoc- obvaziště -byla v ordinaci MUDra Ladislava Kurky v Dolní Liboci čp.366, v Lidovém domě čp,31 na Libocké ulici a od. 8.5.1945 ještě v domě kartáčníka Doležala u libockého rybníka.

5.květen 1945.

Radostné očekávání brzkého příchodu spojene-c-kých vojsk vyvolané nepřesnými zprávami po volání rozhlasu o pomoc se změnilo v bojovnou náladu.

U konečné stanice č.11. u Vozovny / viz na mapě označení / se přikročilo již kol 8 .hodiny ranní k odzbrojování německých vojáků, z nichž některým se podařilo utéci do tábora RAD ve Vokovicích. To mělo za následek, že v táboře byl vyhlášen poplach. Z tábora byly vysunuty kulomet-né hlídky směrem k vozovně a k libockému rybníku. Z kulomet-

ného hnízda u vjezdu do vozovny byla prostřelována Jenečská ulice a Laudovy domy. Ze dvou kulometných hnízd umístěných na kolejišti viaduktů u libockého rybníka byly ostřelovány v Liboci ulice a domy, a domy na okraji tehdejších Petřin. Další kulometné hnízdo bylo na nároží Zajedovy restaurace Liboc čp.362, kde řádili SSmanni.

Již prvý den z našeho rajonu byli zraněni :
Ferdinand Dryák, Liboc čp.6- veliké oděrky na rukách a nohách,
Jaroslav Červený, Liboc, Pelikánová 32-střelná rána v levé dlani,
Jaroslav Bílý, Liboc čp.101, průstřel levé paže.

Jelikož bylo stříleno také z neznámých míst byli umístěni pozorovatelé na věži libockého kostela, kteří prostřednictvím spojek podávali zprávu o pohybu německých hlídek a o místech odkud se střílí. Tito pozorovatelé měli přehled o situaci na ruzýňské i vokovické straně. K ochraně středu Liboce byla postavena z rolnických vozů a strojů barikáda mezi statkem čp 7. a čp.12 na Brůdku a určeni barikádníci k její ochraně. Byly vysunuty hlídky RG do farní zahrady by byl zabezpečen střed Liboce od Ruzyně. Pozorovatelé na věži byli ve velikém nebezpečí neb ze dvou kulometných hnízd nad viadukty u rybníka byly ostřelovány nejenom pavlače domů, chodci na Libocké ulici ale též i kostelní věž.

Proto byl dán příkaz tato kulometná hnízda zlikvidovat. Proto šlo veliké námaze Antonín Baloun, Karel Průša a Jaroslav Vondráček připlížili se do Šestákova statku a odtud kulometem začali ostřelovati k jich překvapení zmíněná kulometná hnízda.

Kol 9.hodiny večerní z ruzýňských kasáren byla zahájena na Liboc minometná palba, při které byla zasažena zadní strana kostela, dům čp.56 a střechy mnoha domků. V noci byl vy-

střelbou směrem na kulometná hnízda před kasárnami plně zaměstnávali jich posádku.

7.května 1945.

Večerní bitva v bezprostřední blízkosti byla předzvěstí boje přímé u nás.

V dopoledních brzkých hodinách velitel leteckého oddílu ve Hvězdě prostřednictvím naší bezpečnosti vyžádal si rozhovoru s velitelem skupiny "Vladimír". Předmětem rozhovoru byl požadavek volného odchodu leteckých složek z obory bez nejmenšího konfliktu. Jinak by německé vojsko muselo si tento vydobýt všemi zbraněmi ba i leteckým bombardováním. Jednáno o odstranění barikády na Brůdku atd.. Velitel skupiny spojil se s velitelstvím Bartoš a obdržel příkaz, by s ohledem na historickou hodnotu letohrádku "Hvězda", jakož i na skutečnost, že celé okolí jest dosud v německých kleštích, se snažil umožnit odsun vojsk z Hvězdy směrem na letiště a Kladno bez incidentů.

To se stalo. Za asistence policie byla na Brůdku bariera částečně odstraněna a občanstvu dán pokyn, by zachovalo klid a po dobu odsunu neopouštělo své domy.

V zápětí projely ku Hvězdě od letiště dva tanky. Hned po té nastal odsun vojsk, jk v jichž čele jel jeden tank zatím co druhý konvoj uzavíral.

V tutéž dobu ruzýňskými vraty stáhli se z Hvězdy se vším zbytkem SSmanni do ruzýňských kasáren, takže od té chvíle obora Hvězda i s letohrádkem byla volná.

Po té v dopoledních hodinách se opět strhla prudká bitva s dělostřeleckým i leteckým bombardováním. To již přišla zpráva, že na Bílé Hoře bojují již Rusové.

K polednímu pak přes Hvězdu přišel se svým adjutantem ruský důstojník, jak se později zjistilo pplk.

Alexandr, velitel to asi 150 členného oddílu Vlasovců, který z Karlovarské silnice bombardoval letiště i kasárna v Ruzýni. Po zjištění polohy kulometných hnízda před kasárnami směrem na Liboc, krabičkou sirek odhadoval palebné vzdálenosti a jeho adjutant vysílačkou dával pokyny dělostřelcům, kteří pak přesnou palbou vybírali jedno kulometné hnízdo za druhým.

Než tato bitva dozněla ozvala se i střelba z Vokovic. Vokovická skupina "Karel" pronikla k táboru RAD a současně z Petřin pronikla další skupina. Naši bratři Baloun, Průša a Vondráček kulometem zlikvidovali obě kulometná hnízda tábora nad rybníkem a tím uvolnili i cestu k táboru pro naši skupinu.

Před polednem vyjelo z tábora asi 8 aut plně obsazených. Do každé ulice bylo vystřeleno několik ran a pak auta zmizela směrem k letišti. Před po té vtrhli do tábora příslušníci RG a tábor obsadili.

Velitelství "Vladimír" přemístilo se do hostince U České koruny. Tam byla nošena a svážena veliká válečná kořisť jak z Hvězdy tak i z tábora RAD sestávající se ze zbraní všeho druhu, munice, vojenských standart a praporů, jakož i jiných zásob. Tam také bylo poskytnuto bojovníkům občerstvení vyvářením polévek a podáváním nápojů.

Ve Ruzýni nadále boj o kasárna trval i přes to, že najednou od 20 hodiny zahájili Vlasovci ústup. Ve 24 hodin počala opouštět kasárna i část SS za velikého výbuchu mín a granátu. SSmanni ustupovali směrem na Dejvice a Vlasovci přes Beránek na Plzeň.

8. května 1945.

Boj o kasárna trval. bratrům z Ruzýně pomáhali i bratři ze skupiny "Vladimír". Při této akci nacházeli opuštěné a raněné Vlasovce. Jednoho z nich odnesli do Lidového

domu v Liboci čp.31, odkud ve 3 hodiny ráno po ošetření MUDrem Kurkou byl okamžitě pro velice vážný stav odvezen do motolské nemocnice.

Proti zbylým oddílům v SS kasárnách po celou noc byly podnikány prudké útoky, které k ránu byly korunovány úspěchem. V tuto dobu opouštěly za rachotu střel německé oddíly kasárna směrem do Šárky a první gardisté v 8 hodin ráno obsadili nejenom kasárna nýbrž i pomologický ústav, když před tím skupina štápt. Parmy zmocnila se letiště.

Tím byly uvolněny některé bojové skupiny a proto jich pozornost byla obrácena k břevnovskému klášteru, ve kterém posádka německá odolávala útokům revolučních skupin. Tam bojovalo se s malými přestávkami nepřetržitě od 5.května, čímž měla být posádka německých vojsk donucena kapitulovat.

Vyvrcholení napjaté situace se zmnch násobnilo. Němci zaujavší výhodná palební postavení v areálu kláštera dne 8.května se urputně hájili a odmítali veškeré vyjednávání s veliteli revolučních gard.

Teprve k polednímu došlo k dohodě, palba byla přerušena, došlo k vyjednávání o osunu německých ^{vojsk} z kláštera.

Němci kapitulovali a v 18 hodin posádka beze zbraní odešla z kláštera.

Útoků na posádku SS v klášteře účastnila se i skupina " Vladimír", která se snažila hřbitovem vniknouti ze zadu do prostoru kláštera. Německá posádka i tam měla hlídky, které kryjíce se hřbitovními pomníky zahájily ostrou palbu, při které ze skupiny " Vladimír " padli:

Měšťan Miloslav, 18 ti letý , z Liboce čp.263/30,

Jarolím Jan , 39 letý, z Liboce čp.153/1,

Felix Leopold, 58 letý z Liboce nouz.číslo u rybníka.

Mnozí pak další příslušníci byli raněni.

Téhož ještě dne začala svoji činnost vyšetřovací komise revolučního národního výboru v libocké škole v čele s Václavem Slánským a JUDrem Svatoplukem Antošem, která prostřednictvím bezpečnostních orgánů zajišťovala a vyslýchala občany německé národnosti, kolaboranty a zrádce českého národa. Tito byli pak předáváni do vazby v donucovací pracovně v Ruzýni.

9. květen 1945.

Ku 4 hodině ranní zastavila čela sovětských tanků u úřadu potravní čáry na Dlouhé míli a za chvíli pokračovala v cestě do Dejvic. Do Liboce přijely kolem 10. hodiny malé sovětské obrněné vozy, dále vozy se sovětskými vojáky, kteří byli s velikým jásotem libockými občany přivítáni.

Toho dne skončila již permanentní služba skupiny "Vladimír", Získaná válečná kořisť byla od velitelství skupiny předána na několika autech do Břevnova a mnozí příslušníci odjeli do pohraničí, by i tam pomohli nastolit a zaručiti pořádek.

Děť Tento opis revolučních bojů pořídil podepsaný na základě poznámek z doby revolučních bojů, na podkladě zprávy lékaře MUDra Kurky a nakonec ze vzpomínek, které sám měl z této doby jako předseda Svazu národní revoluce a z přátelského styku s velitelem skupiny "Vladimír" plukovníkem Vladimírem Vltavským.

Dne 6. října 1971.

Praha 6. Liboc čp.29.

v ordinaci Dra L.Kurky, v Praze XVIII., D.Liboci, čp.366.

Stanice byla zapojena na revoluční velitelství "Karel z Vokovic" a "Vladimír".

5.V.1945 :

Radostné očekávání brzkého příchodu spojeneckých vojsk, vyvolané nepřesnými zprávami, se po volání rozhlasu o pomoc, změnilo ihned v náladu bojovnou. U konečné stanice el. č.11 se přikročilo k odzbrojování německých vojáků. Již v prvních minutách byl německým leteckým důstojníkem, kterému se pak podařilo utéci do tábora RAD, potřelen do stehna zřízenec el.podniků Lad. Žižka z Vokovic, Kladenská 423. Byl jsem akci přítomen a ihned jsem raněného, s pomocí jiného elektrikáře donesl do ordinace. V zápětí již přicházeli i jiní ranění :

Ant.Vaněk, Vokovice 308a, s řeznou ranou na l.ukazováku,

Ferd.Dryják, Liboc čp.6, s oděrkami na pravé ruce,

J.Červený, Liboc, Páikánova 32, střelná rána v levé dlani,

Vl.Bureš, Liboc 370, průstřel stehna, ošetřený již Drem Ka-

bátem,

Jar. Bílý, Liboc 101, průstřel levé paže,

Frant. Fafek, Žižkov, Jeseniova 33, oděrky na čele a pohmoždění čelistního kloubu vlevo.

Z tábora v "hliníku", kam se utekl německý důstojník, se zatím začalo střílet po obyvatelstvu. Z kulometného hnázda při vjezdu do vokovické vozovny prostřelována ulice Jenečská, stříleno po Loudových domech i na domy na Nových Petřinách.

První obětí jejich se stal elektrikář Karel Marek, bytem v Praze I., Štrom.nám.13. Zahynul okamžitě na průstřel lebky. Zasažen byl u vchoďu do domu čp.405 ve Vokovicích. Další jejich nevinnou obětí se stala pí Kabeláčová z Vokovic, čp.302. Byla zasažena v Jenečské ulici u domu č.4 n. Ulice byla prostřelována a blokována SS, kteří ozbrojeni automaty, Panzerfausty měli obsazeno nároží u Zájedovy restaurace, /Liboc, čp.362/. Konečně však p.Mleziva z Liboce, Braškovská 8 vyjednal průchod pro lékaře. Odebral jsem se k těžce raněné spolu s p.Chábkem Liboc, čp.364. Raněná přenesena do bytu p.Engla, kde v 17 hodin skona-la na vnitřní vykrvácení. Utrpěla střelbou zlomeninu stehna a průstřel

v podbřišku, jenž byl smrtelný. Zpáteční cesta do ordinace opět vedla kolem namířených německých zbraní.

Přestala téci voda z vodovodu a byli jsme bez elektrického proudu, tudíž i beze zpráv z radia. Neustále zvonil telefon "vyřídte, že jsem dole v Praze," "dnes asi nepřijdu domů!", "co se u Vás děje?" atd.

Zatím však voláno o pomoc pro postižené z německé akce u Tučkovy restaurace. Vypravil jsem se tam s p. Messnerem, Vokovice 308, který byl pak mým věrným a spolehlivým průvodcem a asistentem po celou dobu revoluce.

U Matějovských, Hostivická čp. 122, ošetřen velmi těžce raněný Frant. Kaucký z Liboce čp. 134. Měl průstřel šíje, poraněnou míchu a ochrnuté dolní končetiny. Svému poranění za několik týdnů v nemocnici podlehl.

U p. Čmuháře v Liboci, Jenečská 37 n. ošetřen Ladislav Hradil z Liboce, Kladenská čp. 487. Měl vstřel do krajiny levého kloubu kyčelního.

6.V.1945 :

V neděli ráno bylo celkem klidno. S p. Messnerem jsem šel dopoledne navštívit svoje včerejší raněné.

Při návratu domů dostavil se p. Vojtěch Svoboda, zaměstnanec EP. s Petřín, který slíbil, že budeme mít za chvíli vodu i elektr. proud. Obojí prý vypnuli proto, aby vyřadili Němce na letišti. Je však třeba stále hlídati transformátor, což se také stalo.

V neděli odpoledne bylo slyšet střelbu od Bílé Hory. Jaká byla naše radost, když se tam na domech objevily naše vlajky.

Ošetřil jsem tehdy v Bražkovského ul. 114 u pí Brejchové sl. Rulíčkovou, která v sobotu utrpěla v Babenči průstřel levého kolena.

Ve večerních hodinách se dostavil do ordinace Karel Boháček z Břevnova, Na rovni 5. Měl průstřel pravé paže, který utrpěl při akci proti táboru RAD.

Při setmění se ozvala blízká dělostřelba a se střechy domu stali jsme se svědky noční bitvy, namířené proti ruzyňským kasárnám SS a letišti.

Po tomto boji se do ordinace dostavil jen jediný raněný, Jaromír Buzek z Liboce, čp. 12, s průstřelem pravého ramene.

7.V.1945 :

✓ V pondělí ráno byli jsme ve stadiu příprav. Bylo zřejmé, že večerní bitva v bezprostřední blízkosti je předzvěstí boje přímo u nás. A skutečně v dopoledních hodinách se opět strhla v Ruzyni prudká bitva s dělostřelbou i leteckým bombardováním. Než bitva dozněla, ozvala se střelba i od Vokovic. Naše vlajky se objevily na Askánii a na vokovické škole. Vokovičtí bojovníci, jak bylo vidět se střechy, pronikli k táboru RAD. v "hliníku".

Před polednem vyjelo z tábora asi pět německých vojenských aut. Do každé ulice vystřelili několik ran a pak zmizeli směrem k letišti. Naše ulice od té chvíle byly již volné. Okolo však byl ještě zlověstný kruh - ruzyňská kasárna, letiště a Šárka. Odtamtud hrozilo ještě nebezpečí, jež nebylo možno podceňovat. >

V poledne zasažen v okně svého bytu ve Vokovicích čp.304 elektrikář Frant. Sýkora. Rána jeho vypadala zle, průstřel břicha - projektil se však dutině břišní vyhnul.

Cesta k raněnému - šel se mnou p. Jul.Holouš z našeho domu /Liboc čp.366/ vedla ostřelovaným prostorem kolem domů EP. Lezlo se po břiše, prolezlo živým živým plotem. Zpáteční cesta vozovnou, kde jsem ohledal mrtvolu ÷ Karla Marka.

A pak již bylo všude živo. Hlásili se členové k samaritánské službě a pan Chábek z Liboce čp.364, který měl na starosti organizaci samaritánské služby, měl plné ruce práce. Měli jsme 6 samaritánských čet, dostatek nosítek, z tábora získán obvazový materiál, jehož se mi již nedostávalo. Byl jsem hlavně bez tetanového séra. Po ruce byly paporky s červeným křížem, helmy, pásy ramenní. A všeho bylo po chvíli třeba.

✓ Navázáno již spojení s Vokovicemi a tamější ošetrovnou, zřízenou v Askánii. V táboře v "hliníku" při silnici poskytoval první pomoc MUC Zdeněk Rovnar, Vokovice čp.436.

V Šárce se rozpoutal odpoledne boj. Nádherné počasí, radostná nálada. Střelba však směrem od Šárky sílila. >

A k naší stanici I.pomoci začaly naše čtyři snášeti raněné bojovníky. Byli to :

- 1/ Jaroslav Procházka, Praha XIX., Havlovská 8. Měl velmi těžké poranění, průstřel v pravém nadbříšku, snad s poraněním jater.
- 2/ Stanislav Feltán, Praha XIX., Na Dyrince 12, s prostřelením pravého bérce.

- 3/ Oldřich Tvrz, Praha XVIII. Liboc, Bražkovská 1, se vstřelem do jater, jemuž později podlehl.
- 4/ Jan Jirka, Vokovice, Kladenská 52, který byl již mrtev. Průstřel hrudníku.
- 5/ Josef Štemberk /Steinberger/, Praha XIX., Sušická 19, se střelnou zlomeninou stehna, průstřelem pravého předloktí a mnohočetnými oděrkami.
- 6/ Karel Neužil, Vokovice, Na Luzích čp.65, průstřel levého předloktí.
- 7/ Karel Brejcha, Liboc, Jenečská 15, s rozsáhlou, hluboce rozevřenou ranou do krku.
- 8/ Antonín Pavelka, Liboc, Ke Džbánu 492, průstřel levého lýtka.

Kromě toho byli ještě v Šarce asi 3 padlí, kteří nebyli v naší evidenci.

Raněným u nás podáváno též občerstvení. Večer byl pak již klidný

8.V.1945 :

Asi ve 3 hod. ráno byl jsem volán do Lidového domu v Liboci, kde ležel Vlasovec s těžkým zraněním. Byl ošetřen a dopraven do nemocnice. v Motole.

Asi v 7 hod. ráno byl četou do ordinace dopraven Jugoslávec Akić Štšefič ze Splitu, který měl střelnou zlomeninu levé kosti stehenní. Byl pr. Němci před 4 dny oblečen do SS uniformy a postřelen naší hlídkou na útěku Němců z kasáren v Ruzyni.

◀ Dopoledne bylo pak obsazeno našimi ruzyňské letiště. ▶

Ten den ošetření :

- 1/ Ludvík Krátký, Ruzyně u Kasáren čp.532, s rozsáhlou tržnou ranou nad pravým obočím. V domě vybuchl granát. Matka raněného zabita.
- 2/ Hana Navrátilová, Vokovice čp.426, utrpěla podvrknutí v pravém kloubu hleznm při stavbě barikády.
- 3/ Václav Hančl, Liboc čp.401, se vstřelem do stehna.

Odpoledne pak s pol.prap.Jeřábkem, hrobníkem Palátem a p. Chábkem jsme zjišťovali totožnost mrtvých, umístěných v umrlčí komoře.

Z dálky od Slaného bylo slyšet neustálý hukot dělostřelby. Netušili jsme však, že je to první předzvěst blížícího se osvobození.

9.V.1945 :

✗ V 1 hod. v noci jsem se z radia dozvěděl, že sovětská vojska obsadila již Most, Duchcov a Teplice-Šanov. Situace naše tím byla

konečně objasněna a ve 4 hod. ráno již jsme byli svědky mohutného nástupu sovětských tanků, které se řítily Kladenskou silnicí ku Praze.

A tak jsme v ordinaci přivítali hned s rozbřeskem dne první raněné krasnoarmějce. Vystřídalo se jich v prvních dvou dnech asi 25, většinou s poraněními dopravními, /otřes mozku, tržné rány, popálení, zlomeniny, pohmoždění, ale i střelná poranění/. Ošetřoval jsem raněné též v bytech, v nichž byli hosty.

10.V.1945 :

Na opětovné výzvy v rozhlase jsem dopravil svým autem na Jiráskovu kliniku 3 bedny léčiv a 5 pohotovostních samaritánských krabic. V prvních radostných dnech osvobození došlo k četným dopravním nehodám. Zmíním se jenom o těch největších.

Děti, Hana Veselá z Liboce čp. 466a a Pavel Švancer z čp. 460, byly přejety sovětským tankem, ale vyvázly jen s lehkým poraněním.

Usmrceni však byli :

Olga Vegrachtová, Liboc čp.492 /dospělá/

Karel Munzar, Liboc čp.429 /dítě/

Alena Junová, Kladno, Hlavní tř. 268.

Pak se ordinace vrátila do normálních kolejí.

Samaritánskou službu jsme měli organisovanu takto :

Lékař : MUDr Lad. K u r k a , Liboc 366
Asistent lékaře : Jindř. M e s s n e r , Vokovice 308
Ošetřovatelky ČsČK : pí H e r y n k o v á , u Kolejí č.7
pí N e h a š i l o v á , u Kolejí č.321

Zapisovatel v ordinaci: Bohunil H o l ý , Liboc čp. 365

Organisování a dohled
na samarit.čety : Václav C h á b e k , Liboc 364.

Samaritánské čety :

- I. četa : K o t a p i š , Liboc 52, Z. S c h e r m a r , Liboc 229,
N o v o t n ý , Bražkovská 7
- II. " : N o v á k , Vokovice 309, T o u š , čp.309, H l a d k ý ,
čp. 309.
- III. " : Š v a m b e r k , Vokovice 309, M o u č k a ml. 308,
M u z i k á ř čp. 371
- IV. " : A. V a n ě k ml., Vokovice 309, T r p i š o v s k ý ml.,
čp.309, B a l a b á n čp. 370
- V. " : V l a c h , Liboc 310, J. C z e i z e l , 160, H o l í k ,
Liboc, Přední l.
- VI. " : H l a v á č e k ml. 308, F e i f e r , Liboc 368,
Z. M i k š í č e k , Vokovice 308.

Z nich vynikla obzvláště četa V. a pak jednotlivci : Schermer,
Feifer.

Kromě toho cenné služby prokázal : K r e j z a , Břevnov čp.111,
J a b ů r e k , Vokovice čp.304, pí J e d l i č k o v á , čp.305 a
obzvláště Jaroslav. K r o u p a , Vokovice 302, /nyní v Mostě/, který
ošetřoval raněné přímo na ohrožených místech. Úklid ochotně prováděla
pí L i d m i l o v á , Liboc čp.366. Spojovací službu na velitelství
obstaral p. Č e p , Liboc čp.324.

Za organisování samaritánské služby a lékařskou pomoc jsem do -
stal písemné uznání od velitelství : "Karel z Vokovic" a "Vladimír".

Končím tuto vzpomínku díkem všem, kdož mi obětavě pomohli poskyt -
nouti lékařskou pomoc obětem revoluce.

Škpl Parma
Letiště
SS

Divoká Šárka

Kladenská

Dělní kulomety

Kasárna
SS

Pomolog, ústava
Letecké
učiliště
SS

Trat
Praha - Kladno

Kulometná
hřiště
nádrazí Ruzyne

Vitovický potok

škop Trávníček

Bílá hora

Děla

dělostrelecké

pozice
Vlasovci + R.G. Ruzyne
B.H.

HfB. Ruzyne
+++

Karlovarská

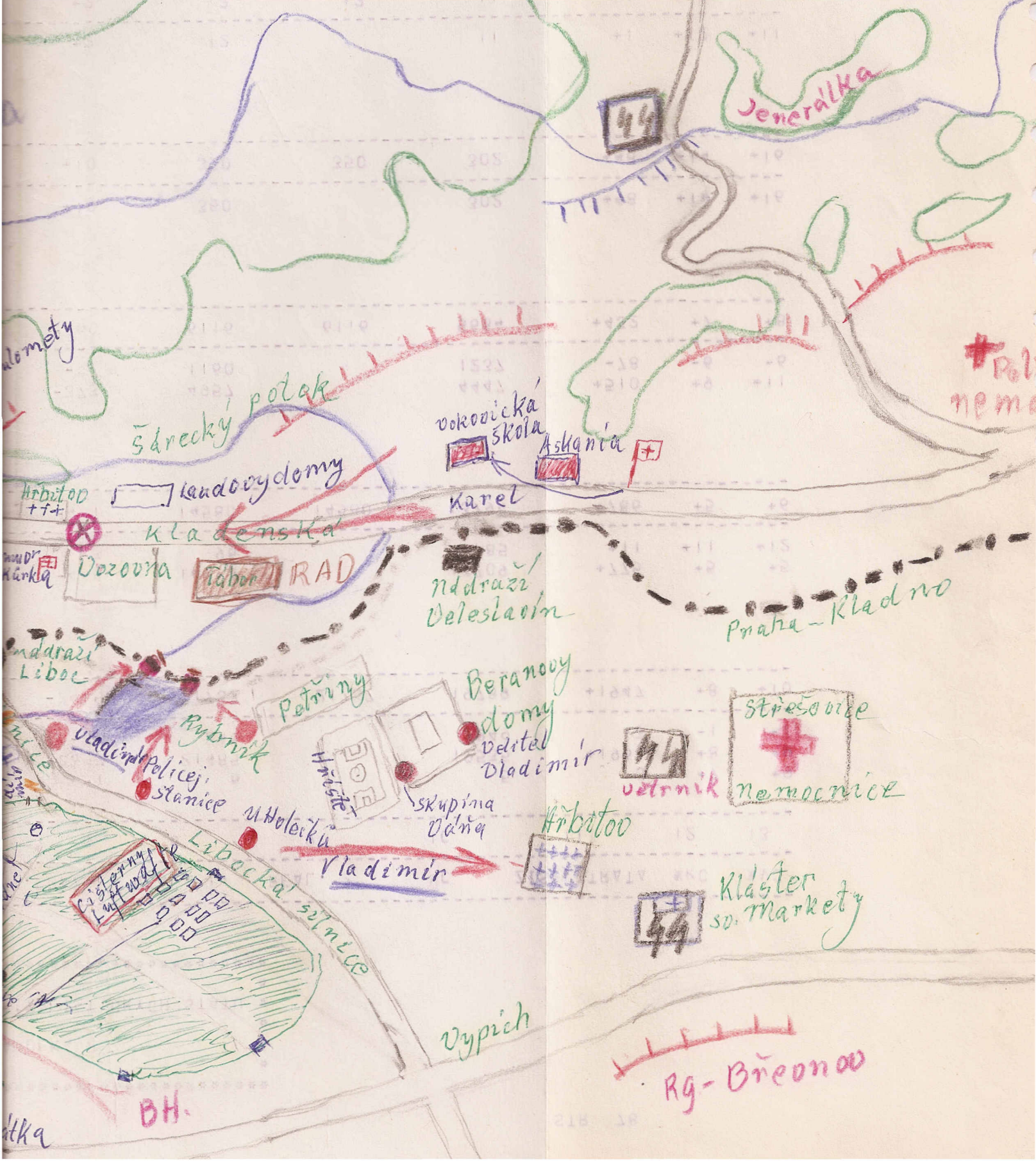
vysílac
škop. vozátka
silnice

pancéřové
vápence

Hrbítok
+++

nádrazí
Liboc

škop. vozátka

Jenerálka

Šárecký potok

vokovická škola

Askania

landový domy

Karel

Kladenská

Tábor RAD

nddrazi
Veleslavín

Praha - Kladno

nddrazi
Liboc

Petriny

Beranovy
domy
vítal
Vladimír

střešovice
nemocnice

Policej
stаницe

u Holeců

skupina
Dánů

vetermík

cisterny
Lufthava

Libecká sůlnice

Vladimír

Arbatov

Kláster
so. Markety

Vypich

Rg-Břeonov

BH.

90. Místní organizace SPB. v Praze 6.

Z p r á v a

o revoluční bojové činnosti skupiny " Vladimír "

v době od 5. do 9. května 1945.

- . - . - , -

ÚVOD:

Na výzvu historicko-dokumentační komise SPB v Praze 6 předkládám pro účely historického zhodnocení poznámky k odbojovému hnutí ve zdejší oblasti. Připomínám však, že mně můj věk již nedovolí rekonstruovat z paměti utajované nitky tehdejších odbojových kontaktů nebo citovat závažná data šatných a vzájemně se prolínajících odbojových akcí když už od té doby uplynulo více než 30,-pro každého z nás velmi rušných let. Je to ztíženo i tím, že jsme osobně znali jen 1 - 2 přímé spolupracovníky prověřené po všech stránkách dlouholetým přátelstvím a protifašistickým postojem. Také nebylo možné během okupace vést nějaké záznamy, poněvadž takové znevážení konspiračních západ mohlo znamenat pro súčasné katastrofu. Spoléhat se dnes jen na paměť nemůžeme a poznámky učiněné za čestvé paměti v prvních poválečných letech pro naše relace o odboji pro SNK vzaly za své průběhem let kdy o ně nebyl zájem.

Zcela úpřímně se tu přiznávám i k obavám, že naše odbojová činnost, za níž se mnohým z nás nedostalo výhod ale spíše ústrků.-nebude

ani dnes s porozuměním chápána od mladších generací historiků, vědeckých pracovníků a spisovatelů, -kteří si při vší své odborné erudici nedovedou představit co to byl náš nerovný zápas s přesilou dobře vyzbrojeného nepřítele, který disponoval rozvětveným potlačovacím aparátem a měl bohužel i pomocníky v řadách českých lidí.

Tyto poznámky sepisují s pocitem odpovědnosti vůči kamarádům-spolu bojovníkům, kteří se nedočkali osvobození, anebo zemřeli v průběhu poválečných let. Snažím se o věrohodné údaje abych pomohl historikům vysledovat nebo doplnit již známá fakta, neboť některé informace o odboji ve zdejší oblasti byly již v nedávné době předmětem historického bádání i literárního a novinového zpracování, -bohužel ne vždy dosti seriózního. I tato okolnost odraňuje dosud žijící, již početné účastníky odbojového hnutí od spolupráce na těchto, byť i jen stručných poznámkách.

V l a s t n í s t a ě :

I. Charakteristika zdejší oblasti s hlediska odbojové práce:

- Do oblasti vřítám území ohraničené: Letištěm- Jenerálkou-Vokovicemi- a Bílou Horou. Podle přiložené schematické mapky je vidět, že bylo obklíčeno a prostoupeno nepřátelskými posádkami SS, Wehrmachtu a RAD v počtu-odhadem asi 3000 mužů.
- V Ruzýnských kasárnách /Kimmeler-SS-Kaserne/byli již v listopadu 1939 popraveni studentští funkcionáři a v září 1941 začal dlouhý řetěz poprav počínajíc gen. Bílým ved. prac. ON a jeho 5 druhy. Poslední popravy provedeny v dopoledních hodinách dne 5.5.1945- konkrétně L. Šobolák z Břevnova-civilní zaměstnanec kasáren pro vynášení zbraní. Popravených odbojářů a politických pracovníků vě. ZSC bylo několik set, jak o tom svědčí památník v kasárnách.
- Tato oblast byla nepřímo dotčena likvidací LIDIC, protože zde žilo několik spřízněných rodin, -vypálení obce bylo vidět/požár a kouř/-likvidaci prováděla rota RAD z baráků v místě dnešní Vysoké stranické školy v blízkosti Vozovny./Kameny z lidického hřbitova před Vozovnou/.
- Odbojová činnost zdejších občanů za okupace měla svoje četné oběti, a jen někteří se vrátili z věznic a z koncentráků.
 - Pamětní deska ve staré škole zaznamenává na věčnou paměť:
 - 8 osob umučených-popravených vě. J. Mašina a St. Kácla o jejichž činnosti bude psáno,
 - 12 osob zahynule v koncentračních táborech a věznicích
 - 2 muži padli v zahraniční armádě, ./.

- z koncentračních táborů s věznic se vrátilo v květnu 1945 a bylo ošetřeno br. MUDr. L. Kurkou 15 zdejších občanů vč. 5 žen /z toho 1 lidická žena/,

- na pomníku v sousedství Vozovny jsou kromě 1 padlého v květnu 1945 uvedena jména 7 umuřených či popravených zaměstnanců Vozovny,

- Zdejší občané vystoupili aktivně v Pražské květnové revoluci. Svoji aktivitu projevili:

- přípravou vystoupení, jehož se osobně zúčastnil kpt. Koranda /Barikádníci Vokovice-Veleslavín/, škpt. K. Parma s Důstojnických čemů v D. Liboci-potomní velitel skupiny "Karel z Vokovic" složené převážně ze zaměstnanců Vozovny. Posledně jmenovaný spolupracoval s br. MUDr. L. Kurkou na přípravě jeho ordínace pro účely odbojového vystoupení, příprava obsahovala přerušování telef. spojení a dodávky vody a el. proudu do německých posádek, - zastavení dopravy old. drhami.

- aktivní spojení zdejších bojovníků se skup. "Vladimír" z H. Liboce, "Josef" z Veleslavína-Vokovic, - skup. "Bílá Hora" dnem 5. 5. - ojedinelé šarvátky s Němci před Vozovnou a frontální útek od Vokovic a z Bílé Hory k osvobození zdejšího území, kasáren v Ruzyni a Letiště. Přitom se zde uplatnily zbytky odbojových skupin o nichž dále píše a část Mašincových sborů.

- V Pražském povstání bylo br. MUDr. L. Kurkou ošetřeno 34 raněných/z toho 6 žen/ a 9 padlých-zabitých/z toho 3 ženy.,

- na zdejšíh hřbitově je hromadný hrob s pozůstatky 35 sovětských vojáků a 20 zde padlých občanů. V soukromých hrobech je pohřbeno 14 padlých občanů /ovšem i na jiných místech Prahy, nebo bydlicích jinde než ve zdejší oblasti/.

Upřesnění by přinesla identifikace podle jmen, jak jsem se již o to pokusil ve svých dvou předcházejících pracích o průběhu Květnové revoluce v naší čtvrti.

II. Časové zařazení příprav k odboji:

Považuji za nutné položit časové začátky příprav k odbojovému hnutí za okupace již do posledních měsíců r. 1938, kdy jsme si po návratu z mobilisace s mnohými přáteli v Praze, na Kladně a se zdejšími sousedy, jakož i se svým kamarádem St. Káblem kladli otázku zda jsme dostatečně připraveni k odporu pro případ obsazení zbytku našeho území hitlerovským Německem. Tomuto nebezpečí nasvědčovalo mnoho jevů v politice i v chování německé menšiny a rovněž i ověřené zprávy důvěrníků z jejího středu a z Reichu. Proto jsme uvažovali zda není namístě příprava přechodu vedoucích politických, hospodář-

ských a vojenských osobností do ilegality nebo za hranice. Uvažovali jsme o nutnosti vytvářet náhradní garnitury vedoucích činitelů a tyto dobře zakonspirovat, -vytvářet i opěrné body pro národní odboj, seznamovat stejně smýšlející odhodlané spoluobčany se zásadami konspirační práce, -připravovat úkryty zbraní, -zajišťovat ilegální spojení s cizinou pomocí vysíláčků a kurýrů, -informovat se o organizaci a praxi Gestapa, -shromažďovat finanční zdroje, -ukrývat závažné dokumenty a pod. Mnohé z těchto úvah zůstaly jen akademickým uvažování^{mi}, mnohé z nich se uskutečnily v menším, nebo i celostátním rozsahu, -ale mnohé zůstaly jen naším zbožným přáním jak jsme se později dozvěděli.

Některé přípravy byly vykonány snahou okolností v naší oblasti a to v okruhu činnosti pplk.Vl.J.Mašína, a v měřítku celostátním v kruzích představitelů býv.politického života ČSR, jehož exponenti připravovali organizaci PÚ-Politického ústředí a ON-Obrany národa. Uvádím zde tyto závažné složky odboje proto, že jsme k nim měli s mým kamarádem St.Káclem velmi blízko, a že jsme s nimi v letech 1939-1941 úzce spolupracovali.

III. Mašín a jeho samostatná skupina:

V naší oblasti se v osobě pplk.Mašína a jeho nejbližších spolupracovníků konaly konkrétní přípravy na odboj v podobě odsunu zbraní, střeliva a j.bojových prostředků z kasáren v Buzyni kde působil pplk.Mašín ve vedoucí funkci až do 15.3.1939. Zbraně byly rozváženy do různých míst na venkově i v Praze, -část v Liboci, na Bílé Hoře a v okolí.

Pplk.Mašín bydlel v Dol.Liboci v Litovické ulici čp.357 kde má dnes pamětní desku. V prvních dnech po okupaci přešel do ilegality poněvadž Gestapo usilovalo o jeho zatčení.Přechýval u svojí matky v naší čtvrti v blízkém sousedství, - na zdejších nábítové v kanceláři J.Paláta, -na Bílé Hoře u Líkařů a Řehůlků kde byly deponovány zbraně a kde byly vyráběny destruktční agregáty. Svoji činnost rozvíjel zpočátku jen v malém rozsahu a postupně pak přecházel na

vytvoření svojí široké opěrné odbojové základny-lidské i materiální, a z činnosti zaměřené původně na zbrojní, bojovou a destruktivní přecházel na činnost zpravodajskou. Tato činnost zcela zákonitě přerůstala již rámcem zdejší oblasti, která ale přesto byla vždy jeho spolehlivým odrazovým můstkem. K tomu se vrátím později.

Neodvisle od Mašínových příprav, také můj kamarád ^{St.Kácl} jako člen evakuační komise gen.štábu při přemísťování vojenských a četnických oddílů ze Slovenska do Čech a na Moravu zařídil předirigování několika vagonů zbrojního materiálu do spolehlivých rukou. Stalo se tak asi v měsíci dubna a květnu 1939.

IV. P Ů - Politické ústředí:

Základy k P Ů byly položeny-, jak zní informace získané během okupace a doplněné po válce,- v domku soc. dem. poslance Fr. Němce v Ruzyni pod Hvězdou. Stalo se tak údajně za přítomnosti Dr. Drtiny býv. osob. tajemníka pres. Beneše -pravděpodobně na pokyn býv. kancléře Dr. Šamála. Později, po ustavení P Ů se konaly některé důležité porady P Ů na Karlově nám. č. 25 v advokátní kanceláři Dr. Cebeho a Dr. Štěpánka. Za zmínku stojí, že Dr. J. Cebe byl až do r. 1938 právním zástupcem sovětského velvyslanectví v Praze vedeného tenkrát s. Alexandrovským. Proto také měla P Ů přímé spojení k některým pracovníkům sovět. zastupitelských úřadů. Obdobně i další odbojové organizace s ^úbohodním zastupitelstvím SSSR, které zde fungovalo až do června 1941. Se svým kamarádem St. Káčlem jsme byli v přímém kontaktu s Dr. Cebeho ve funkci zpravodajů z hospodářského prostředí a z oblasti celostátní železniční dopravy. Tato spolupráce trvala až do listopadu 1939 kdy Gestapo začínalo s likvidací P Ů.

V. Mašínova skupina se propojuje s ON-Obranou národa/Balabán/:

Souběžně s P Ů se v naší oblasti rozvíjela činnost ON-Obrany národa jako vojenské odbojové organizace jež měla celostátní základnu. Její vedoucí osobností byl pplk. Balabán, který se znal s pplk. Mašínez z doby svého působení v ruzynských kasárnách. Proto se Mašínova skupina postupně propojovala s ON a do svého štábu přijela šept.

V. Korávka /asi na podzim 1939/. Prohloubila se tím i naše osobní spolupráce s touto skupinou, poněvadž kamarád St. Káček se znal s pplk. Mašínem, naším sousedem se svojí činností v gen. štábu kde pracoval ve skupině pplk. gen. št. J. Krupičky v dopravní sekci. Odtud se osobně znal i s některými pracovníky zpravodajského oddělení. S Mašínem navázal spojení nejdéle ve IV. čtvrtletí 1939 a rozhodujícím momentem bylo rozbití skupiny PÚ gestapem v list. 1939 - led. 1940. Řada jeho vedoucích pracovníků byly zatčena, nebo se včas dostala do zahraničí/rovněž posl. Němec/. Dr. Cebe byl zatčen na přelomu 1939/1940, Dr. Šámal až zač. 1940. Uvádím zde jen osobnosti v jejich dohledu jsme pracovali. Po jejich zatčení následovalo dlouhé období zastírání činnosti, - záchrana spolupracovníků, - záchrany rodin a j.

VI. V osobě zdejšího občana St. Kácela došlo k propojení odboj. skupin ON vč. skupiny Mašínovy se zpravodajskou skupinou ČTK vedenou V. Kónigem a Dr. Papouškem. Činnost takto propojených skupin měla celostátní význam, poněvadž disponovala vysílačkou Dr. Krajiny, která byla v přímém spojení s naší vládou v Londýně, a původně náležela do sféry PÚ. V r. 1941 pak disponovaly tyto skupiny i vlastní vysílačkou napojenou na Londýn. Měli také přímé kurýrní spojení do Bělehradu a do Istanbulu. O těchto skutečnostech jsme se s kamarádem St. Kácelm dovídali z hesel jež vyšla našim skupinám v londýnském vysílání a potvrzovala příjem některých důležitých zpráv nebo materiálů na jejichž obstarání jsme se též účastnili. Kromě Mašína nebo jeho osobních spojek jsme se stýkali s J. Palátem, který měl přímé spojení s pplk. Mašínem.

Činnost Mašínovy skupiny se v letech 1940-1941 ~~se~~ podle jeho příkazu rozšířila na širokou základnu s těžiskem ve zdejší oblasti: Uvedeme zde hlavní opěrné body :

- velitelský bunkr Mašínov vybudovaný v domku čp. 399 v D. Liboci t. j. v našem domku. Bunkr sloužil k uschování dokumentů, tisku, formulářů, zavazadel, balíků, oděvů a j. Přes několik prohlídek Gestapa v bytě St. Kácela a v domku nebyl bunkr objeven a byl likvidován až 1971.

- v roce 1939 nám Mašín přikázal organisovat širší bojovou základnu v Liboci, resp. v Ruzyni a to soustředěním celé řady osob, převážně vojáků, kteří by mohli přijít v úvahu při ozbrojeném vystoupení v rámci jednoho se sbývajících legálních spolků: Chovatelů drobného zvířectva/ Králikářů/. V jeho čelo byl postaven škt. Fiala, -v sestiku spolku byly uschovány zbraně. Na půdě spolku jsme měli možnost legálního styku s jeho členy i nečleny.
- místní poštovní úřad-vedoucí Macák, jehož prostřednictvím udržoval ~~po~~ jistou dobu Palát poštovní spojení pro Mašína,
- ovišenci Sokoloven v Liboci, Ruzyni, Břevnové/ Jednorožec/-zde dříve působil i Mašín jako ovišeno,
- Obecní úřad v Ruzyni/ rada Buzek.../
- Mašínovi známí důstojníci a rozmistři bydlící v důstoj. domech v Liboci a Ruzyni,
- místní organisace GPO/škt. Parma/,
- někteří členové místní policejní stanice v H. Liboci/kolekt. poslech Londýna po skončení polních hlídek/,
- železničáři stanice Veleslavín, Liboc, Ruzyně,
- odbojové organisace ve Vozovně Vokovice a v továrně Askania ve Vokovicích/ komunistická buňka -V. Fischer/,

Rozmístění těchto opěrných bodů a naše obklíčení nepřítelem je vyznašeno podle stavu 5.5.1945 ve 1200 hodin na připojené schematické mapce. Většina vyjmenovaných opěrných bodů a část Mašínových zbraní se uplatnily za Pražského povstání. Jak jsme uvedli ze začátku této relace byla zde během okupace i ve dnech Pražského povstání opravdu horká půda. Podrobněji jsem o tom referoval ve studii "Činnost lékařské stanice MUDra L. Kurky ve dnech 5.5-1.6.45" -...Vrátíme se zpět do r. 1941 kdy v době od února/7/ do března 1941 vyvinuly skupiny König-Papoušek a Mašín-Balabán -Morávek vysokou aktivitu předávání zpráv o chystaném nástupu Němců proti SSSR přes naše území. S tím souvisela i příprava masového vystoupení našich odbojových skupin proti okupantům časovaná na říjen 1941. Je pravděpodobné, že i v tom byl ^{základní} důvod nástupu Heydricha v Praze a jeho okamžitý brutální zákrok proti odboji.

Po zatčení Balabánově a Mašínově/květen a červen 1941/ byla pro nás záješí jejich spolupracovníky i pro skupinu König-Papoušek již situace velmi kritická a mnoho naší energie bylo věnováno na zakrývání stop. Připravovali jsme se na nejhorší, zejména když se některé naše relace dostaly do rukou Gestapa při jeho zátahu proti

vysílačce v Jínonickém akcízu v prvních dnech měsíce října 1941. Potom už bylo možno očekávat útok Gestapa proti sbylým členům skupiny Balabán - Kašín a König-Papoušek. Zatýkáni se rozběhlo naplno v prosinci 1941 - lednu 1942: König, Dr. Papoušek, Kácl, Škořepa Dopita a další. Ti kdož v této době ušli zatčení musili se věnovat zametání stop, záchraně ožrožených spolupracovníků, navazování přetrhaných spojení v Praze i na venkově, - pomoc zatčeným i jejich rodinám, - provádění metákového spojení, - zajišťování návštěv zatčených, - chůbění jídla, peněz, tabáku, atd. -

Skupina König-Papoušek, která je méně známá byla souzena Volksgerichtem v červnu 1944 v Norimberce s tímto výsledkem:

- odsouzení na smrt a ke ztrátě obč. obč. práv: König, Kácl, Škořepa / popraveni 5.9.1944 v Kníchově, /,
- Dopita senšel před rozsudkem na rychlé souchoť,
- na dlouhá léta do vězení a káznice: odsouzení Dr. Papoušek, mjr. Wilka, pplk. Kéval /oba ON/ a vich. insp. Chytil.

Po válce se navrátil jen mjr. Wilka a pplk. Kéval a sdělili ^{vámi} podrobnosti o procesu a o důvodech odsouzení St. Kácla na smrt. Jest litovat, že o odbojové činnosti kamaráda St. Kácla nebylo dosud referováno v takovém rozsahu jak by si to byl zasloužil.

VII. - Skupina kapitán NEMO -

Zbývá ještě upozornit na tuto skupinu kpt. Nejedlého, ^{z Bílé Hoře} která byla spojena se skupinou Kašín-Balabán a König-Papoušek spravedajsky a organizovala a zajišťovala vydávání ilegál. časopisu "V BOJ", také letáků a j. tiskovin pro účely odboje. Tyto tiskoviny byly ^{těž} kolportovány členy Kašínovy skupiny. Skupina Nemo byla ochromena zatčením kpt. Nejedlého, ale tiskárna na Bílé Hoře nebyla podle mého vědomí tím dotčena. K zatčení kpt. Nejedlého došlo při represáliích po atentátu na Heydricha.

Závěr:

V r. 1941, resp. 1942 se Gestapu podařilo silně naražít I a II. garnituru hlavních odbojových organizací, ale neschlo objevit všechny buňky odbojových skupin zde uvedených, nebo i těch, jež nebyly v souvislo-

sti s těmito posnáškami zde výslovně citovány.

V roce 1942-1943 pokud je mně známo měla zdejší odbojová práce již obranný charakter a trvala dále aktivitou jednotlivců. Během r. 1943 se nám podařilo vybudovat ilegální spojení do Kalé pevnosti v Terezíně vč. motákové pošty napojené na vězněného tam kamaráda St. Kácla. Toto spojení fungovalo po řadu měsíců a zajišťovala je osobně manželka St. Kácla. Toto spojení zachránilo hodně životů odbojářů vězněných v Terezíně, i těch kdož byli doma a ušli ještě zatčení. Motáky byly adresovány ne jen do Prahy ale i na venkovské adresy a příp. i zpět do Terezína.

Československý odboj nabýval v letech 1944-1945 jiných kvalit a jeho těžiště se přesouvalo do továren a do lesních a horakých oblastí. Tam operovali partyzáni, kteří se rekrutovali z utečenců před Gestapem, - z osob uprchlých z nasazení v Reichu nebo na zákopových pracích, - z sovětských zajatců uprchlých ze zajetí, - a také již z pararojů poslaných k nám ze Západu a Východu. Mám byla nejbližší oblast křivoklátských lesů kam jsem měl svoje osobní kontakty a na rozhraní r. 1944 a 1945 jsem získal spojení na odboj odbojářský, který vyústil na jaře r. 1945 v ustavení ROH- ÚRO. Ale to vše již nemělo přímý vztah ke zdejší oblasti.

Vzpomínám ještě, že velkou vzpruhou pro celý odboj bylo vytvoření společného národně-revolučního výboru pro boj proti Hitlerovi v r. 1941 v němž se spojily všechny odbojové složky KSČ, ÚVODU a Mafie. Zveřejnilo to ileg. Rudé právo v září 1941, tedy brzy po přepadení SSSR. Pro nás to znamenalo první úsvit šťastné národní a státní budoucnosti. V hlavních rysech to odpovídalo programu PVVŽ "Za svobodu", jehož hlavní zásady se staly součástí pozdějšího Košického programu proklamovaného naší vládou v posledních týdnech války.

Uzavírám tuto relaci konstatováním, že se jen nerad vracím do doby okupace tak těživé pro náš národ, která znamenala pro me ztrátu několika věrných přátel vč. mého kamaráda St. Kácla. Těžko se vyrovnávám s těmito vzpomínkami právě v dnešní době plné radostných nadějí na lepší život našeho lidu v socialistické vlasti.

V Praze dne 30. 11. 1972.

Schvát. Václav Sedláček

Jarmila Šimová

original vložil
do kn. Václav